

Telegraful Roman

Apare Marția, Joia și Sâmbăta

Abonamentul:

Pe un an 32 coroane.

Pe șase luni 16 cor. — Pe trei luni 8 cor.

Corespondențe

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul Inserțiunilor, după învoială**Abonamentele și inserțiunile**

să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Pentru și contra

(x) Parlamentul ungár de astăzi s'a dovedit în cheștiunea votului femeiesc, cum am anunțat, că se poate de necavaleresc.

Sexul frumos, care în ședința aceea memorabilă împodobise cu prezența sa galeriile camerei, n'a avut darul d'a putea înmuia inimile părinților patriei, — pe semne intrărămați puternic împotriva tuturor ispitelor de orce soi.

Așa, majoritatea sdrobitoare a zădănicit, deocamdată, acordarea dreptului de alegere pe seama femeilor din Ungaria.

Argumentele, aduse *pentru și contra*, sănt multe și felurite.

Cei ce caută motive în favoarea femeilor zic că acest drept ar trebui să li se dea nu în interes femein special, ci în interesul general al țării.

Toate persoanele care muncesc într'o societate omenească, trebuie să fie împărtășite egal și în ale politicei.

Este o îndrăsneală dintre cele mai ciudate a parlamentelor: să desbată sute de cheștiuni care privesc și sexul femein, în lipsa lui totală dela asemenea desbateri.

Zădănic muncesc pe câmpuri și în fabrici mii de fete și femei; zădănic se năcăjesc, în absența capului familiar, să crească mlădițele ce li s'au încredințat, — ele, fie tărante, fie muncitoare la fabrică, n'au dreptul votului.

Zădănic își cheltuesc altele puterile în școale, în birouri, în spitale, în așezămintele de binefaceri; — nici acestea nu se împărtășesc de cinstea și dreptul de-a fi admise la urnă.

O slugă, un portar, care abea și să-și iscălească numele, poate

să-și dea votul de alegător; dar ființa femeină, chiar dacă ar avea diploma universitară, nu are drept d'a alege, nici de-a fi aleasă în parlament.

Asemănările, pe tema aceasta, se pot continua la infinit.

Si ele n'ar fi lipsite nici de duh, dar nici de adevăr. —

Părerile *contrare*, ori cum le-am judecă, nu prea aduc lucruri nouă.

Se spune mereu: *Una* este menirea bărbatului; cu totul *alta* este a femeii: Bărbatul are să fie *tată*, femeea are să fie *mamă*.

Chemarea femeilor este *familia*, și nu să facă politică. Intrarea lor în parlament, în loc să înrăurească în mod potolitor și alinător asupra discuțiilor, ar contribui și mai mult la ațătarea patimelor politice.. Si celelalte.

Argumentele, de categoria, aceasta s'a scos la iveau și s'a repetat d'atâtea ori, încât ele încep deja a nu mai fi în conformitate cu — adevărul.

Mai aproape de adevăr este afirmarea, că *venerabilii domni*, cari sănt în contra dreptului de alegere al femeilor, primesc un ajutor neașteptat prin aceea, că societatea femeină din Ungaria *nu se luptă destul de serios și stăruitor* pentru drepturile sale.

Lupta o poartă, cu alte cuvinte, mai cu seamă femeile puține de sine stătătoare; celelelte multe, nu dau, decât foarte puțin sprijin, mai ales platonic, la toată mișcare femeină în cheștie reformei electorale.

Când femeile vor voi de fapt să intre în organismul serviciului public, problema de sigur se va deslegă în favoarea lor, cu toată opozitia sexului bărbătesc, atât de neîmblânzit — la apariță.

La o răspântie a vieții

(C.) Tinerii noștri cari au terminat de curând învățământul secundar, se află la o mare răspântie a vieții. E vorba doar ca să-și urmeze studiile mai departe pentru asigurarea unui viitor. În fața acestei răspântii sănt cu atât mai sfioși, cu cât au luat bacalaureatul în vreme de răsboi și nu sănt în situația de a prevedea cari cariere cer o imbrățișare mai intensivă după încheerea păcii.

Răsboiul a adus la suprafață o mulțime de necesități de ordin spiritual, pe cari tinărul absolvent de gimnaziu nu le știe încă apreciată în deajuns. N'am avea nici o îngrijorare și nu ne-am ocupa de cheștiunea alegerii carierei, dacă am avea convinsarea, că fiecare tinăr abituerit urmează șoaptelelor inimii sale atunci, când în vederea creării unui viitor își alegea o oare-care specialitate. Dar e cunoscut îndeobște, că cei mai mulți își aleg cariera la întâmplare. Nici nu trebuie confirmată asertiunea aceasta prin oare-care probe, fiindcă nu sănt chiar sporadice cazurile, când tineri înscriși la drepturi trec la medicină și vice-versa etc.

Sănt apoi cazuri, că tineri cu cariera terminată simțesc mereu aplicare spre alte îndeletniciiri, și numai pe lângă chinuri sufletești lucrează pe drumul apucat, numai de măntueală. Ar trebui să facem o anchetă întreagă asupra tuturor profesiunilor ca astfel să preîntâmpinăm repetirea unor asemenea cazuri, fiindcă ar fi dureroase mai ales după răsboi, cu toate că nu va fi mare concurență la cariere.

Dar atunci pentru ne mai preocupă cheștiunea formării clasei noastre cuite viitoare? Dacă într'adevăr după

terminarea răsboiului vor fi multe drumi deschise pentru viitorul tinerilor absolvenți de școale medii, mai poate să ne ocupăm de predilecție cu cheștiunea aceasta? Avem toată dreptatea să răspundem afirmativ din motivele următoare. Intâi și întâi răsboiul a abătut privirea multimii asupra celor materiale; mulți vor căuta să îmbrățișeze carierele, cari sănt mai mult reclamate de urmările desastroase ale răsboiului. Așa dară vor merge la academia comercială agronomică, la facultăți de economie națională, la tehnică, școale superioare de comerț etc.

Cei mai mulți îmbrățișează aceste cariere din considerații materiale. Să admitem că și din tragere de inimă. Si atunci rămâne însă constatarea, că chiemările mai slab plătite vor fi puțin îmbrățișate după răsboi! Oare pentru ce? Fiindcă puțini au înclinări spre dânsenele? Nici decum. Tot considerațiile materiale precumpănesc.

Dar să scoatem mai bine la iveau însemnatatea problemei de față. Răsboiul n'a fost nicidcum o școală de moravuri. E adevărat, că și acum dela Hristos numărăm ani, și acum merg oamenii la biserică, ba chiar mai des ca în vreme de pace. Dar nu urmează de aici că viața morală ar fi mai înălțată. Nu. Se poate spune cu preotul Gr. G. Petrov, că «uitându-te așa, pedeasupra, totul merge de minune; oamenii se nasc și se botează, se căsătoresc și se cunună, mor și se înmormântează. Serbătorile merg la biserică, se spovedesc și slujesc sfeștanii. Toate acestea însă nu se ating de viață, trec pe lângă ea, ca și cum acestea-s una și viața cu totul altceva. Nu încalzește totul. Nu-i foc».

Pentru că să dăm o altă înfățișare lucrurilor, trebuie să ținem seamă mai

FOIȘOARA**Zădănicie**

— Povestire rusească —

(Urmare)

Lisaveta își strânsese pumnii și plângea cu lacrimi amare.

Anton măngăiașe pe baba Catia și condamnase cu asprime fapta fratelui său Vladimir.

Amândoi copiii se uneau în simțiri și se întrebau: de ce sănt oare oamenii atât de săraci, de n'au nici foc în casă? Si de ce sănt alii așa de bogăți, de nu știu ce să facă cu banii?

Si în mintea lor de copii se stabilise ideea: că nu e bine aşa!

La 18 ani Vladimir intră în armată și tot atunci Anton, care abia avea 15, pleca în capitală să intre la advocat.

Părinții băieților muriră unul după altul și casa lor se vându.

Cățiva ani trecu în cari Lisaveta crescu mare și de o frumusețe rară. Într-o zi veni Anton pe neașteptate.

De cinci ani nu se văzuseră. Dar Lisaveta îl cunoșcă îndată.

Si în umbrarul din grădină tinerii își jură credință pe veci...

Si acum dintr'o lovitură să fie totul sfârșit?

Anton să fie un criminal osândit la inchisoare?...

In mintea Lisavetei intră indoiala asupra dreptății omenești.

Dar mama ei se înforase de cele auzite. Si preotul care fusese și el sfătuitor eră de părere că numai un om stricat poate să vorbească rău de persoana sfântă a țărilui.

Cine vorbește astfel cum a vorbit Anton, e un nihilist, mai primejdios decât ucigașul și hoțul!

Lisaveta asculta în tăcere toate acestea, dar nu le creză. Simțea ea că este, că trebuie să fie, o altă dreptate, decât aceea pe care o croesc judecătorii din Petersburg.

Atunci sosì o scrisoare dela Vladimir pentru mama ei. Spunea Tânărul ofițer că dânsul are o situație frumoasă la Petersburg în slujba statului și vrea să se însoare.

S'a gândit la Lisaveta, că ar fi tocmai fata pe care ar dori-o să-i fie soție. O fiică de funcționar. Rang la rang!

Mama Lisavetei zâmbi cu mulțumire. Putea să împlinească deci ultima dorință a soțului ei!

Lisaveta însă se opuse din toată inima și fu revoltată cum n'o văzuse niciodată.

In ziua următoare veni Vladimir în persoană să ia răspunsul. Mama Lisavetei se ruga și plangea zadănic.

— Vezi, copila mea, pe Anton nu poți să-l iezi niciodată, căci este stigmatizat pe toată viața lui. Apoi nu poți să știi, dacă el acolo în orașul mare și-a rămas credincios.

«Un om care a stat la inchisoare, e capabil de orce.

«Gândește-te, Lisaveto, că eu am promis tatălui tău că nu te vei mărită decât după un slujbaș al statului. Si el a murit în credință că eu îmi voi ținea promisiunea.

«Gândește-te, că e un mare rău să nu împlinești ultima dorință a unui părintel»

Lisaveta incercă o luptă grea, ea își iubea părinții, și a fost întotdeauna un copil supus. Așa o învățase preotul, că trebuie să asculte întru toate de mama ei.

Toată lumea lăudă pe Vladimir ca pe un om brav, pe cănd despre Anton ziceau că este un om pierdut.

Deși inima ei nu voia să creadă: cum a putut să se strice astfel logodnicul ei tainic? In cele din urmă cedă, cu sufletul greu.

Si mama își îmbrățișă copila numind-o bună, ascultătoare.

A doua zi veni Vladimir și copila îi spuse tremurând că o să-l ia. Dar când el vru să strângă în brațe și să sărute, ea se smulse din mâinile lui și fugi în altă cameră.

In sufletul ei iubea pe Anton și o mireasă tare nefericită.

Vladimir ținu ca nunta să se facă că mai curând.

Lisaveta își lucra rufăria tăcută, tristă, par că și-ar fi cusut linjoliul de înmormântare.

Ea, care fusese altă dată atât de veselă. Vladimir își execută voința. Abia trecu o lună și se făcu nuntă.

Apoi Tânără pereche pleca la Petersburg instalându-se în micul lor menaj.

III

Lisaveta rămase aceeaș.

Simțea o teamă involuntară față de omul care era acum soțul ei, și se ținea pe căt se putea, departe de dânsul.

Când observă Vladimir că nevasta lui nu-l poate suferi, își schimbă maniera. Caracterul lui brutal ieșă la iveau și crud, neîndurat cu ea, de căte ori nu-i intră în voie.

mult ca ori și când, că pe tineri trebuie să-i îndemnăm a îmbrățișă carierele spre cari au înclinare. Atunci, dar numai atunci vom ajunge să aveam oameni cu dar de inițiativă și dor de muncă nepregetată, vom avea specialiști adevărați în ramii științei. Schopenhauer, vestitul filosof german, fusese fiul unui negustor, care l-a luat dela școală, ca să învețe meseria părintească. A murit însă tatăl său, și mamă-sa îi spuse, că dacă nu-i convine comerțul, îi dă voie să-și urmeze studiile liceale și universitate. Atunci Schopenhauer a plâns de bucurie, că poate să urmeze înclinărilor sale firești, și lacrările lui au fost sincere, căci a devenit unul din cei mai talentați latiniști și eleniști, iar după ce și-a ales ca specialitate filozofia, a dus mai departe cugetarea predecesorilor săi Plato și Kant.

Să ținem deci seamă de acest principiu, dar totodată să nu uităm încă o împrejurare foarte însemnată. E vorba de chemarea preotească. Cea mai frumoasă și mai slabimă, cea mai plină de răspundere. Foarte mulți tineri au înclinări încă în gimnaziu spre dânsa, dar nu o prea îmbrățișeză, fiindcă prevalează punctul de vedere al rentabilității materiale.

Sar cere ca în școalele medii să se pregătească anume tinerii, cari vin la teologie. Avem însă puține sorți de isbândă pentru introducerea unei astfel de stări. Săntem deci necesitați în mod inexorabil a face o catedrație conștiențioasă încredințată unor puteri didactice cu adevărată tragere de inimă, căci numai aşa vom putea avea numărul recerut de preoți, cari să fie paznicii moralității în popor.

Ne trebuie preoțime călăuzită de idealul sfânt al propovедuirii lui Hristos. Numai o preoțime cu vocaționare va să ţeasă continuitatea acestui ideal, și de aceea, dacă zărim în cineva licărirea dragostei cără chiermarea preotească, săntem datori și inflăcără și a-l înduplecă să se inscrie la teologie. Facem un mare serviciu prin aceasta biserică, fiindcă avem trebuință mare de preoți, ear după răsboi trebuință e poate cu mult mai ardentă.

Chestiunea trebuie să ne preocupe intensiv acum, când mulți din tinerii noștri se află la o răspândire a vieții.

Stiri politice. Guvernul ungar într-unul din ultimele sale consiliu ministrionale, a hotărât să înainteze camerei la toamnă **budgetul** în forma sa obișnuită, și nu budget provizor ca până acum.

Noul budget, pentru care s-au și început lucrările pregătitoare în ministerul

de finanțe, va fi cel dintâi de când durează răsboiul, și va prezenta icoană clară despre situația financiară a țării și despre cheltuelile de până acum ale răsboiului.

Budgetul acesta va fi prezentat probabil în prima ședință din toamnă.

Casa magnaților se întânește în ziua de 31 Iulie n., când va lua în desbatere proiectul de reformă electorală.

Earăș o scrisoare

Ziarul *Evening Post* din Newyork comunică o pretinsă epistolă particulară a monarhului Carol adresată regelui Ferdinand al României.

In epistolă, scrisă în jumătatea a două a luniei Februarie 1918, monarhul Carol prin cuvinte călduroase face atent pe regele Ferdinand la primejdile socialiste, ce amintă dela răsărit toate statele monarhice, și în deosebi dinastile din Austro-Ungaria și România. De aceea regele Ferdinand trebuie să se unească cu ceilalți domnitori din Europa împotriva anarhiei. Afară de aceasta, monarhul promite regelui sprințul puterilor centrale, dacă România se va lăpa de Întelegerile. Pretinsa scrisoare se sfărșește cu vorbele: «*In vremile de astăzi regii trebuie să ţină la olătă*».

Din loc autorizat se declară că astfel de epistolă, scrisă de monarhul nostru către regele Ferdinand, nu există. Faptul prețut este următorul:

In Februarie a.c., pe temeiul însărcinării date din partea Maiestății Sale, un ofițer de statul major austro-ungar a făcut comunicat verbal unui ofițer român, care se bucură de increderea regelui Ferdinand.

Conform acestui comunicat, regele Ferdinand, dacă în chestiunea pașii se adresează către puterile centrale, va fi bine primit; ear condițiile de pace pentru România au să fie onorifice. Paceau cu România este posibilă, fără ca țara să fie obligată să intră în răsboi împotriva Întelegerii. Impărtita alianță speră să facă învoelă cu România, în scop de-a combate pericolul comun al anarhiei internaționale și al revoluției. — Cum este cunoscut, guvernul român curând după aceasta și-a exprimat dorința de-a începe tratativele de pace.

Camera ungăra

Sedinta din 24 Iulie. Ministrul de honvezi, baronul Szurmay, prezintă proiectul de lege despre îngrijirea militară.

Proiectul de reformă electorală se votăză în a treia citire.

Urmează interpellările.

Deputatul Ferdinand Urmánczy interpelază în afacerea întâmplărilor dela Piave. Ministrul de honvezi răspunde:

Ofensiva dela Piave era plănuță, la început, pentru sfârșitul lunii lui Mai; dar să amânat cu două săptămâni, în scop ca pregătirea să fie și mai bine întemeiată. Atacul, pe dealurile venețiene, să opri dela ziua cea dintâi, cu toate că una din diviziile noastre a zărit în față sa localitatea Bassano, a cărei ocupare ar fi hotărât soarta luptei. In același timp la Piave am obținut rezultate importante; însă răul revărsându-se a rupt podurile noastre de pontoane, căci durere echipamentul nostru

nu este așa de perfecționat ca al germanilor.

In unele locuri — urmează ministrul, — dușmanul a așteptat gata atacul nostru cu gazuri, din cauza că — o spun pe față — am fost trădați. (Mare mișcare în toată camera). Sublocotenentul Stîny, din regimentul de infanterie 56 dela Cracovia, a trecut cu planul ofensivei noastre la dușman.

Același lucru s'a întâmplat pe șesul venetian, unde planurile noastre au fost asemenea trădate.

Și, înainte cu câteva zile, locotenentul Ghilardi din regimentul 96 dela Peterváradi a tradat dușmanului din Albania planurile noastre de atac. Una din cauzele lipsei de succes este prin urmare faptul, că în sirurile noastre s'au găsit trădatorii.

Şedința cea mai apropiată se va ține Marti, în 30 Iulie.

Știrile răsboiului

Ofensiva pornită de generalismul francez Foch în 18 Iulie, după cinci zile de lupte n'a reușit să înfrângă frontul german dintre Aisne și Marna pe o întindere de 40 km; — cu toate acestea, la centru, l-a împins cu vreo 15 km îndărăt. Francezii au ocupat înălțimile dela sudvest de Soisson, precum și localitatea Château Thierry. Comunicatul francez din 20 I. c. vorbește de peste 20 mii prizonieri germani și mai mult de 400 tunuri capturate.

Comunicatul nostru oficial din 24 I. c.: Pe frontul italian nimic deosebit; ear în Albania am zădănicit sfotările dușmane de a rupe liniile noastre dela Devoli.

Din comunicatul oficial dela 25 I. c.: La frontul italian nici un eveniment deosebit.

In Albania trupele noastre la Kuci au izbutit să treacă râul Semeni și să facă numeroși prizonieri.

Atacurile parțiale dușmane, pe frontul apusean, au fost respinse prin contratacuri.

După *Berliner Tageblatt*, germanii vor fi necesitați să-și scurteze frontul apusean și să renunțe deocamdată la linia dela Marna.

Dare de seamă și mulțumită

In 1 Ianuarie 1913 se prezentează la subscrисul paroh membrii parohiei noastre Ioan Popa Nr. 336 și Iosif Brezae Nr. 190, și își descorez dorința, că ar vol să dăruiescă bisericii noastre fiecare căte 200 coroane, spre a fi pomeniți la sfântul jertfelnici, și mă roagă să compun un act fundațional după a mea bună chibzuință în sensul dorinței exprimate.

Subscrissul, în considerare că venitele preoțești scad din zi în zi, și ca să atrag oamenii calificați la ocuparea postului de paroh, am compus următorul

Act fundațional

1. Noi subscrissi, Ioan Popa Nr. 336 și Ioan Brezae 190 din Altina, din dragoste către sfânta biserică și instituțiile ei dăruim bisericii noastre ort. rom. din Altina, spre formarea unui fond parohial, fiecare căte 200 coroane, cu total 400 coroane, sub următoarele condiții:

2. In schimbul acestui dar dorim să fim pomeniți la sfântul jertfelnici noi, soții noastre și părinții noștri pentru totdeauna.

3. Pentru serviciile, ce le prestează parohul, precum și pentru îngrijirea de regulată administrație a fondului, destină pe seama acestuia, adepăt a parohului, jumătate din venitele fondului, care însă nu se pot socoti la sistematizarea venitelor parohiei.

4. Cealaltă jumătate a venitelor fondului se capitalizează, până ajunge fondul la 5000 coroane.

5. Atunci venitele fondului se împart în 5 părți, dintre care 1/6 sunt ale preotului, 1/6 a bisericii și 1/6 parte se capitalizează până ajunge la suma de 20,000 coroane. Atunci capitalizarea înceată și venitele se împart după cheea de mai sus, adepăt 1/6 ale preotului, și 2/5 ale bisericii.

6. Venitele ce se vin bisericii, să se intrebuințeze în prima linie pentru servitorii bisericii și înfrumusețarea ei.

7. Fondul va purta numele: «Fond parohial întemeiat de Ioan Popa și Iosif Brezae».

8. Din dragoste cără biserică și instituțiile ei am făcut acest act, pe care îl semnăm în prezența martorilor subscrissi.

Altina, în 1 Ianuarie 1913.

Martori: Iosif Gârfelean Iosif Brezae
Ioan Brezae Ioan Popa

Acest act fundațional s'a citit în sedința sinodului parohial ordinat, ținută la 27 Ianuarie 1913 și luându-se cu placere la cunoștință s'a primit în administrarea bisericii.

Altina, în 27 Ianuarie 1913.

Prezident: Ioan Petrișor Notar: Aug. Cichindelean
N. 4674 Epit.

Aprobat

Sibiu, din sedința consistorului arhiepiscopal ca senat episcopal ținută la 13 Aprilie 1913.

Cu raport la acest act fundațional au mai dăruit următorii:

1. In 30 Aprilie 1914 Maria Cichindelean	Cor. 200
2. In 30 Mai 1914 Paraschiva Mărginean	200
3. In 20 Nov. 1914 Zosim Cichindelean	200
4. In 1 April 1915 Ioan Bârsan	100
5. In 1 Decembrie 1915 Zosim Cichindelean	200
6. In 1 Dec. 1915 Maria Bârsan	200
7. In 21 Ianuarie 1916 Ioan Brezae	200
8. In 30 Martie 1916 Rusanda Tat	140
9. In 10 Febr. 1917 Ioan Neamțu	120
10. In 25 Martie 1917 Maria Preda	200
11. In 1 Nov. 1917 Ioan Gaură	200
12. In 15 Nov. 1917 Paraschiva Cichindelean	100
13. In 8 Aprilie 1918 Ioan Cichindelean	200
14. In 20 Aprilie 1918 Maria Tat	200

Mai bine moartea, decât viața cu un astfel de om!

Li era imposibil să-l mai vadă! Dar încă să trăiască cu el o viață întreagă!

Dar unde să găsească refugiu? La mama ei?

Dar ea nu avea să o înțeleagă. Ar trimite-o iar îndărăt la bărbatul ei, căci ea nu cunoștea și nu admitea în viață altă logică decât: supunerea la datorie.

Vladimir ar umili-o, ar brutaliza-o și mai mult.

Mai bine moartea!

Da, voi să moară. O simțire liniștită, care o cuprinse.

Moartea nu mai avea pentru ea nimic însăracită. Dimpotrivă: o doreea ca pe măntuitoarea de chinuri.

Cu toată liniștea începătă a se gândi: unde și cum să pună capăt zilelor?

Trebui să plece, să plece că mai repede, înainte de a se întoarcă bărbatul ei.

Cu mâinile tremurătoare prinse un sal și se înveli în el. Coboră înecat scările, să nu vadă nimeni, și ieșă în stradă...

Inima-i bătea cu putere.

Vremea de afară era ca și sufletul ei. Vântul urlă gemând și-i aruncă stropii de ploaie în față. Nori grei acopereau cerul și mirosau a zăpadă.

Dar Lisaveta nu băgă în seamă vremea. Nici pe oamenii cari se uitau la ea.

N'avea decât un singur gând: moartea!

Fugă pe stradă înainte, spre râul mare, despre care știa că are un pod în direcția aceea...

Icoana lui Anton se mai ivă în mintea ei... Dar unde era dânsul? Mai bine de o lună era liber. De ce nu se interesă nimic de soarta ei?

Dar ea era acum nevasta altuia! Ce putea să mai speră, când chiar ea fusese aceea, care călcase jurământul de credință?...

De aceea trebuia, și era bine să moară!

Nu mai este altă întoarcere! Da, da... Acolo jos în valurile acelă negre va găsi deslegarea...

A sosit la marginea podului unde nu era nimene...

Nici o teamă, nici o ezitare...

Un strigăt spre ceruri — și trupul ei se prăbușit în adâncul apei.

(Va urma)

Cum trec clipele

Cum trec clipele de iute,
Să le-ajungă fugă ceasul,
Ostenit și lenș omul
Bâtrânește și trage pasul.

Ieri a fost doar zi de toamnă,
Astăzi chip de iarnă rece.
Primăvara e la usă,
Eară mâne, vara trece.

Si de-am fost povești odată
So

